

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně:	**M M B Solar Partners v.o.s.**, sídlem Na Vypichu 288/13, Praha zastoupena advokátem Mgr. Oldřichem Barochem, sídlem Belgická 642/15, Praha
proti žalovanému:	**Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, sídlem Gorazdova 1969/24, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2023, č.j. SEI-16789/2023/90.221,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 30. 8. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2023, č.j. SEI-16789/2023/90.221 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, inspektorátu pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále

jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 11. 5. 2023, č.j. SEI-11182/2023/32.102 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) zamítnuta žalobkynina žádost o stanovení individuálních podmínek podpory pro zdroj ID zdroje 016902_Z11 (Solar Meclov), podaná podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon č. 165/2012 Sb.*“ nebo „*z.o.p.*“) neboť žalobkyně má v okamžiku podání žádosti výrobnu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie v pronájmu a její náklady nezahrnují investiční náklady, ani investiční podporu. Žalobkyně též požadovala zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve shrnula skutkový děj a poté konstatovala, že napadené rozhodnutí je zatíženo celou řadou vad spočívajících nejen v jeho nepřezkoumatelnosti či v chybném právním posouzení a nesprávném výkladu právních norem, ale i v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Současně se žalovaný odchýlil od základních zásad správního řízení a napadané rozhodnutí, resp. jeho výroková část nepožívá zákonný podklad.

3. Žalobkyně dále v části žaloby uvozené slovy „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí*“ uvedla, že v prvé řadě poukazuje na nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající nejen v absenci důvodů zjištěného skutkového stavu, ale i v absenci odůvodnění při výkladu právních norem. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, žalobkyně odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č.j. 4 As 5/2003-52; ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS; ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS; ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007-64 nebo ze dne 25. 5. 2006, č.j. 2 Afs 154/2005-245; ze dne 27. 2. 2019, č.j. 8 Afs 267/2017-38), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé: i) jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, ii) z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření, iii) proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Byť se žalovaný určitým způsobem zabývá v napadeném rozhodnutí námitkami žalobkyně a při tom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č.j. 7 As 79/2012-54, nedostál dle žalobkyně své povinnosti se s nimi vypořádat „*přezkoumatelně*“. Pokud jde o námitky žalobkyně, se kterými se žalovaný nedokázal vypořádat, příkladmo lze uvést tyto závěry žalovaného, z nichž není patrné, jak k nim žalovaný dospěl:

i) Byť to žalovaný popírá, nelze napadené rozhodnutí vyložit jinak, než že nárok na podporu/stanovení celkového množství elektřiny má pouze vlastník výrobny elektřiny, nikoliv uživatel.

ii) Nájemné není investice výrobce do výrobny elektřiny.

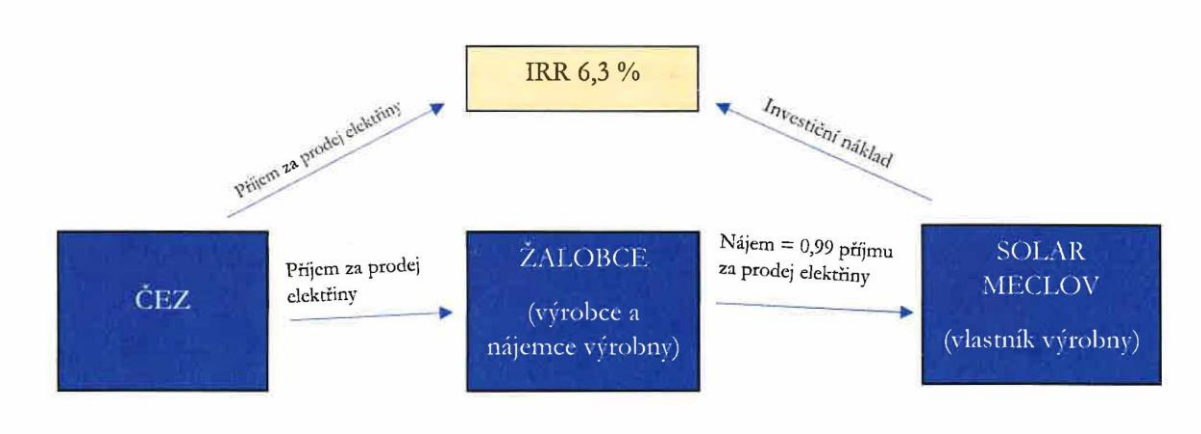
iii) Protože je žalobkyně nájemce výrobny elektřiny, nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic.

4. Dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat mimo jiné úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Protože napadené rozhodnutí postrádá nejen úvahy žalovaného, zejména týkající se výkladu právních norem, ale postrádá též i informace o vypořádání se s námitkami žalobkyně - příkladmo lze uvést nevypořádání se s námitkou žalobkyně ohledně toho, že je bezpředmětné, zdali je žalobkyně vlastník či nájemce výrobny, protože je důležité, že byla vůbec učiněna investice do výrobny - napadené rozhodnutí je zatíženo vadou, coby nesplnění náležitostí

rozhodnutí správního orgánu vyplývající z § 68 správního řádu. S ohledem na výše uvedené lze dle žalobkyně uzavřít, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a zatíženo celou řadou vad. Žalovaný pouze shrnuje, že není nutné provádět další dokazování při užití aplikace § 51 odst. 3 správního řádu, neboť byla zjištěna skutečnost - existence nájemní smlouvy - která znemožňuje žádosti vyhovět. Žalobkyně akcentuje, že existence nájemní smlouvy, resp. nájemního vztahu nezakládá takový stav, aby mohl žalovaný aplikovat cit. ustanovení, protože tato skutečnost na posouzení žádosti nemá žádný vliv a žalovaný není oprávněn se jí ani zabývat.

5. V části žaloby uvozené slovy „*Chybná aplikace právních norem*“ žalobkyně uvedla, že meritum celé věci je chybná aplikace právních norem žalovaným, zejm. § 34a odst. 2 z.o.p. To, jak je cit. ustanovení vyloženo a aplikováno žalovaným, vylučuje, aby mohla žádat stanovení celkového množství elektřiny, ze které se hradí odvod, osoba, která není vlastníkem výrobny. Tento závěr žalovaného nemá oporu v zákoně. Žádost dle § 34a odst. 2 z.o.p. může podat výrobce elektřiny, o povinnosti vlastnictví výrobny elektřiny není v komentovaném ustanovení stanoveno ničeho. Žalovaný dále argumentuje tím, že není možné vyhovět žádosti dle § 34a odst. 2 z.o.p., protože není možné vypočítat vnitřní výnosové procento investic. Pro výpočet vnitřního procenta investice je totiž nutné dle žalovaného zahrnout do výpočtu investiční náklady či investiční podporu. Žalovaný následně konstatuje, že do investičních nákladů nelze zahrnout nájemné. Nejen, že tento závěr žalovaný dále nerozvádí a neodůvodňuje, proč dospěl k tomu, že nájem není investičním nákladem - na str. 6 napadeného rozhodnutí pouze tvrdí, že nájemné nelze zahrnout do položky investiční náklady, nic více, nic méně - ale v podstatě tímto výkladem došel k závěru, že pouze a jen vlastník může žádat o stanovení celkového množství elektřiny. Žalovaný, jak je popsáno výše, vykládá a aplikuje ustanovení z.o.p. nejen chybně, ale v rámci svého výkladu jde dokonce až za hranice zákona a vykládá jej tím způsobem, co v uvedeném zákoně není. Dle cit. ustanovení je stanoveno, že výrobce [dle § 2 odst. 1 písm. p) z.o.p. *pro účely tohoto zákona se rozumí výrobcem výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů*…] může - nikoliv vlastník výrobny - žádat o stanovení celkového množství elektřiny, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny nedosáhne 6,3 %. Zákon ale nestanovuje, že investice do výrobny elektřiny musí být vložena výrobcem/žalobkyní, nýbrž obecně mluví o investici do výrobny elektřiny - v tomto případě byla provedena jedním ze společníků žalobkyně, společností Solar Meclov s.r.o., IČ: 28045408. Pokud žalovaný razí názor, že náklady žalobkyně nezahrnují investiční náklady, když nájem není investičním nákladem, je tato jeho argumentace nepřiléhavá a opět mimo dikci zákona. Nejen, že nájem v této věci nehraje roli, ale zákon neříká nic o tom, že investiční náklady do výrobny musejí být vynaloženy přímo žalobkyní coby výrobcem, a contrario pokud by se použil výklad žalovaného, nikdo jiný než vlastník výrobny - investiční náklady mohou být de facto vynaloženy pouze vlastníkem výrobny - by neměl právo nejen žádat o podporu, ale též podat žádost na stanovení celkového množství elektřiny dle § 34a odst. 2 z.o.p. Tímto výkladem by došlo ke značnému znevýhodnění/diskriminaci výrobců nevlastnících výrobny elektřiny a nájemci výrobny elektřiny by neměli rovné podmínky pro svoje podnikání. Dle žalobkyně je bezpředmětné, zdali zdroj ID 016902_Z11 žalobkyně vlastní nebo ho má v nájmu. Investiční náklady byly vynaloženy (společností Solar Meclov s.r.o.) a komentované ustanovení nestanovuje ve své hypotéze podmínku vynaložení investičních nákladů žalobkyní, coby výrobcem, nýbrž obecně zakotvuje vynaložení investičních nákladů (logickým a systematickým výkladem lze dojít k tomu, že je jedno, kým bude investiční náklad vynaložen). Výpočtu hodnoty vnitřního výnosového procenta investice ničeho nebrání (postačují hodnoty investiční náklad a příjem za prodej energie, neboť výpočet hodnoty IRR je v zásadě porovnání investičních nákladů oproti příjmu za prodej elektřiny), pokud žalobkyně ve své žádosti dle § 34a odst. 2 ve spojení s § 34 odst. 3 z.o.p. a přílohy č. 2 vyhlášky č. 72/2022 Sb., o zajištění přiměřenosti poskytované provozní podpory zdrojů energie (dále jen „*vyhláška č. 72/2022 Sb.*“) předložila technické a ekonomické údaje o výrobně elektřiny a jejím provozu v souladu s cit. prováděcím předpisem. Z níže uvedeného diagramu je evidentní, že hodnoty pro výpočet

vnitřního výnosového procenta investice žalovaný měl a nebránila mu žádná překážka žádosti nevyhovět, ať už skutková či právní.

Vysvětlení k diagramu výše: Žalobkyně jako výrobce získává příjem za prodej elektřiny od ČEZu. Tento příjem putuje v podobě nájemného na společnost Solar Meclov s.r.o. (vždy ve výši 99 % příjmu od ČEZu, 1 % je užito na náklady žalobkyně), současně společnost Solar Meclov s.r.o. - vlastník výrobny - vynaložila investiční náklad na výrobnu elektřiny. Výrobce/žalobkyně podala v souladu s § 34a odst. 2 z.o.p. žádost, veškeré proměnné pro výpočet hodnoty vnitřního výnosového procenta investice jsou dané a výpočet dle přílohy č. 6 vyhlášky č. 72/2022 Sb. je možný; zákon nevyžaduje, aby byl výrobce vlastník výrobny a aby současně výhradně výrobce provedl investici do výrobny.

6. Žalobkyně dále konstatovala, že vztah výrobce elektřiny k výrobně je řešen pouze zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) ve vztahu k žádosti o licenci, kdy je jednou z požadovaných příloh nutné doložit doklad prokazující vlastnické nebo užívací právo, z.o.p. tuto problematiku neřeší, a proto žalovanému nepřísluší, aby se zabýval vztahem mezi vlastníkem a nájemcem výrobny. V tomto případě správní orgán svým jednáním porušil zásady právního státu, resp. princip legality výkonu veřejné moci - orgán veřejné moci může činit pouze to, co mu zákon výslovně dovoluje - když se zabývá právní otázkou, kterou není oprávněn řešit, a to vlastnickým vztahem k výrobně elektřiny.

7. V části žaloby uvozené slovy „*Vlastnická struktura žalobkyně – vztah vlastník/nájemce*“ žalobkyně uvedla, že i když je přesvědčena, že je naprosto bezpředmětné pro posouzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, zdali má výrobnu ve vlastnictví nebo v nájemním vztahu, vykresluje v rámci žaloby i okolnosti týkající se její struktury a vztahů mezi nájemcem a pronajímatelem/vlastníkem výrobny.

8. Solar Meclov s.r.o., jakožto vlastník výrobny, je společníkem a statutárním orgánem žalobkyně, která je veřejnou obchodní společností. Žalobkyně byla založena třemi společníky - Solar Březí s.r.o., Solar Mračnice s.r.o. a Solar Meclov s.r.o. (dále jen „*vlastníci výroben*“) - všichni vlastníci výroben elektřiny (zdroje ID 016901_Z11, ID 016900_Z11 a ID016902_Z11) - pouze proto, že nebylo možno připojit výrobny elektřiny samostatně, ale pouze přes jedno místo připojení. Proto byla založena žalobkyně jako výrobce elektřiny a společníci jí dali výrobny elektřiny k užívání na základě nájemní smlouvy. Jak vyplývá z nájemní smlouvy, kterou má správní orgán k dispozici, jsou společníci výlučnými vlastníky výroben elektřiny a ideálními spoluvlastníky přípojného bodu.

9. V části žaloby uvozené slovy „*Posuzování nutnosti uzavření nájemní smlouvy – překročení pravomoci žalovaného*“ žalobkyně uvedla, že samotnou kapitolou je pak pochybení žalovaného spočívající v hodnocení možnosti připojit vlastníky výroben samostatně namísto prostřednictvím žalobkyně. Žalovaný se k vysvětlení žalobkyně týkající se existence nájemní smlouvy zabývá tím,

zda nebylo možné, aby se připojili přímo vlastníci výroben elektřiny, a uzavírá, že právní předpis nevylučuje připojení přímo vlastníků výroben, a tedy nebylo důvodné/účelné uzavření nájemní smlouvy. Žalovaný následně konstatuje, že z hlediska důvodnosti pro jeho postup - tyto okolnosti ho v jeho rozhodnutí utvrdily - má „*námitka*“ žalobkyně o důvodu uzavření nájemní smlouvy potvrzující charakter k zamítnutí žádosti.

10. Dle žalobkyně se jedná o závažné pochybení žalovaného, pokud v rámci své rozhodovací činnosti hodnotí záležitosti, které nespadají do jeho kompetencí. Žalovanému nepřísluší hodnotit, ani po právní stránce, ani po skutkové, zdali bylo možné, aby se vlastníci výroben napojili napřímo. Žalovaný nezná veškeré právní ani skutkové otázky, které bránily vlastníkům výroben připojit se přímo, a tedy proč byla udělána struktura žalobkyně (výrobce)/vlastníci výroben. Už vůbec mu pak nepřísluší o tyto své domnělé závěry, k jejichž stanovení nemá pravomoc, opřít své rozhodnutí o zamítnutí žádosti. K vyřízení žádosti postačí žalovanému ověřit, zdali je žalobkyně výrobce, nikoliv hodnotit vlastnickou strukturu žalobkyně a možnosti vlastníků výroben napojit se přímo.

11. V části žaloby uvozené slovy „*Porušení základních zásad správního řízení*“ žalobkyně namítala, že správní orgán se v rámci řízení a následného rozhodování dopustil porušení několika zásad správního práva. Jedná se zejm. o porušení těchto zásad: i) Zásada zákonnosti, ii) Zásada materiální pravdy, iii) Zásada rovnosti a nestrannosti, iv) Zásada právní jistoty.

12. Žalobkyně shledává porušení zásady zákonnosti, jak již částečně bylo zmíněno výše, v tom, že správní orgán nepostupoval v souladu s právními předpisy a uplatňoval svoji pravomoc k účelu, ke kterému mu nebyla svěřena. Jak je již výše uvedeno, žalovaný postupoval v rozporu se z.o.p., zejm. v rozporu s § 34a odst. 2 z.o.p., když chybně v intencích citovaného ustanovení vyložil, že pouze vlastník výrobny může podat žádost pro stanovení celkového množství elektřiny. Žalovaný postupoval ve svých úvahách chybně i v tom, že žalobkyně neměla žádné investiční náklady, a proto není možné vypočíst hodnotu vnitřního výnosového procenta investice. Žalovaný aplikoval zcela chybný výklad dotčeného ustanovení, svými úvahami došel i nad rámec dikce zákona (některé závěry žalovaného nejsou opřeny o žádné zákonné ustanovení) a postupoval tedy v rozporu se zásadou zákonnosti. Žalovaný také porušil zásadu zákonnosti v tom, že posuzoval vztah výrobce k výrobně elektřiny. Tím překročil svoji pravomoc, neboť mu nepřísluší v rámci předmětné věci posuzovat, zdali je žalobkyně vlastníkem nebo nájemcem výrobny. Pro vyhovění žádosti postačuje žalovanému pouze vědět, že žalobkyně je výrobce ve smyslu § 2 odst. 1 písm. p) z.o.p.

13. Žalovaný dále dle žalobkyně porušil zásadu materiální pravdy. Zásada materiální pravdy tkví v tom, že žalovaný je povinen zjistit skutkový stav bez zjevných pochybností a rozhodnutí musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalovaný skutkový stav věcí vůbec nezjišťoval a odvolává se na § 51 odst. 3 ve spojení s § 3 správního řádu, neboť dle jeho názoru „*byl zjištěn stav věci, který nevyvolává důvodné pochybnosti o nenárokovosti na kladné vyřízení žádosti žalobce*“, načež opírá tento závěr o existenci nájemního vztahu. Protože existence nájemního vztahu nemá žádný vliv na vyřízení žádosti, žalovaný překročil svoji pravomoc a současně chybně aplikoval zákonné normy, nelze užít tento postup a žalovaný tak postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy.

14. K zásadě rovnosti a nestrannosti lze dle žalobkyně krátce konstatovat pouze to, že pokud žalovaný při posuzování žádosti dělá rozdíly mezi výrobci v tom, zdali mají výrobnu v nájmu nebo ve vlastnictví, dopouští se z podstaty věci porušení této zásady, neboť ke každému výrobci přistupuje jinak.

15. Co se týče zásady právní jistoty, ta dle žalobkyně souvisí s výše zmíněnou zásadou rovnosti a nestrannosti. Nicméně zásada právní jistoty spočívá v tom, že žalovaný bude posuzovat obdobné případy podobně. Tuto zásadu žalovaný porušuje tím, že dělá rozdíly mezi výrobci, tedy

neposuzuje obdobné případy podobně, nýbrž zvýhodňuje vlastníky výroben elektřiny, což je zcela nepřípustné.

16. Žalobkyně uvedla, že výčet porušených zásad je uveden pouze příkladmo a není vyloučeno, že žalovaný se nedopustil porušení celá řady jiných zásad. Pro stručnost žalobkyně zmiňuje pouze porušení dle žalobkyně těch nejzásadnějších zásad správního řízení.

17. „*Závěrem*“ žaloby žalobkyně pro přehlednost shrnula vady napadeného rozhodnutí, a to takto:

i) Nesprávný právní výklad § 34a odst. 2 z.o.p. - dle žalovaného ve své podstatě může žádat o stanovení celkového množství elektřiny pouze vlastník výrobny, ačkoli tak vůbec nevyplývá z cit. ustanovení. Naopak z výkladu cit. ustanovení (gramatického, logického, systematického) vyplývá, že žádost může podat výrobce (bez ohledu na titul užívání výrobny, ať už jako vlastník nebo uživatel na základě jiného titulu).

ii) Nelze určit vnitřní výnosové procento investice do výrobny, protože žalobkyně neměla na výrobnu investiční náklady - z tohoto závěru žalovaného opět vyplývá, že může podat žádost pouze vlastník. Na straně žalovaného se jedná o úvahy nad rámec zákona. Nikde není stanoveno, že investiční náklady musejí být vynaloženy výrobcem - výpočet je možné provést, protože je nutné porovnat příjem za prodej elektřiny s investičními náklady.

iii) Žalovaný diskriminuje svými úvahami a právním výkladem žalobkyni, protože tím že dle žalovaného může podat žádost de facto pouze vlastník výrobny, jsou nájemci výrobny - ačkoli jsou výrobci - diskriminováni oproti výrobcům, kteří jsou vlastníky výrobny.

iv) Překročení pravomoci žalovaným v hodnocení struktury žalobkyně a nutnosti uzavření nájemní smlouvy a následné opření svého rozhodnutí o tyto nekompetentní závěry - žalovanému nepřísluší hodnotit nájemní vztah žalobce a opírat své závěry v rozhodnutí o okolnosti uzavření nájemního vztahu a jeho existenci.

v) Nedodržuje základní zásady správního práva.

vi) Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal dostatečně s námitkami žalobkyně - napadené rozhodnutí nemá náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný neuvedl úvahy, kterými se řídil (např. proč může pouze vlastník podat žádost) při hodnocení důkazů a při výkladu právních předpisů a neuvedl informace, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobkyně.

18. Žalobkyně tedy považuje napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí za nezákonné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že meritem věci bylo rozhodování o žádosti podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb. předložené žalobkyní (dále jen „*žádost*“). K jednotlivým námitkám zaujal žalovaný následující stanoviska:

20. Byť žalobkyně z četné judikatury extrahuje poučky, které mají být doprovodným znakem toho, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, opomenula představit plnou citaci jednoho z jen náznakově užitých rozsudků Nejvyššího správního soudu, a sice pod č.j. 8 Afs 267/2017-38 ze dne 27. 2. 2019, jímž tento soud explicitně uvedl, že „*nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno*“. Dále nadepsaný soud v uvedeném rozsudku pokračuje a uvádí, že „*není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění*“. V závěru této citace stejný soud orientuje na skutečnost, že „*zrušení rozhodnutí pro*

nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“.

21. Žalovaný, majíc uvedené jako vodítko, je názoru, že s ohledem na shodu či podobnost námitek uplatněných žalobkyní v odvolání (a následně i v podané žalobě) se všemi námitkami v odvolacím řízení zabýval a vypořádal je, což napadené rozhodnutí komplexně vyjadřuje. Odkazuje se přitom v uváděných souvislostech nejen na napadené rozhodnutí, ale na kompletní obsah správního spisu.

22. Zásadním v této projednávané věci je závěr žalovaného, ke kterému dospěl na bázi nájemní smlouvy ze dne 26. 11. 2011 – výrobce provozující výrobnu (v daném případě žalobkyně), kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady, ani investiční podporu, protože tyto náklady nese vlastník výrobny (rozuměj pronajímatel), který ale výrobnu neprovozuje, a tudíž ani není výrobcem. V takovém případě pak nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic, tzn. nelze stanovit individuální podmínky podpory. K tomu žalovaný dodává, že trvá na pojetí nájemného (hrazeného žalobkyní), že spadá do sféry běžných výdajů, tedy neinvestičních (nikoliv investičních) nákladů. Žalovaný k výše uvedenému ještě doplňuje, že žalobkyně jako provozovatel výrobny není nositelem investičních nákladů, a tudíž jakýkoliv výpočet vnitřního výnosového procenta investic je v jejím případě popřením principu tohoto ekonomického kritéria, protože se jí jako nájemci žádný projekt nemůže během svého životního cyklu vyplatit či nevyplatit, protože žádný projekt, rozuměj investici, neprovedla. Výrobce v pozici nájemce vstoupil s vlastníkem výrobny v právní vztah, který je závazkovým vztahem ve smyslu soukromého práva. Smluvní právo je založeno na principu autonomie vůle a na uzavření takového vztahu můžou mít vliv úplně jiná kritéria, než jaké byly náklady na pořízení technologie výrobny. Žalovaný dále uzavírá, že napadené rozhodnutí nepopírá právo žalobkyně provozovat výrobnu a čerpat provozní podporu na elektřinu vyrobenou v ní.

23. Ve vztahu k § 68 správního řádu žalovaný uvedl, že vedle náležitostí rozhodnutí, které jsou stanoveny v jeho odst. 1 a odst. 2, žalovaný naplnil i znění § 68 odst. 3 citovaného zákona, když v odůvodnění uvedl důvody výroku, z jakých podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí bylo vycházeno a v jakém právním předpisu měl oporu, prokazatelně reagoval v napadeném rozhodnutí na námitky obsažené v odvolání a vypořádal je.

24. Pro úplnost žalovaný odkázal na skutečnosti již vyjádřené, a sice že respektuje žalobkynino uplatnění užívacího práva, ovšem jí vynakládané nájemné nelze do sféry investičních nákladů zahrnout, neboť je všeobecně známé, že nájemné je jedním z nejčastějších a nejběžnějších výdajů běžných a tudíž neinvestičních.

25. V odstavci s číselným označením 6. na str. 4 žaloby žalobkyně tvrdí nesprávnou aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu. Nicméně žalovaný se s tímto v napadeném rozhodnutí vypořádal dle svého přesvědčení zcela přezkoumatelně. Nepochybně je v napadeném rozhodnutí poukázáno na závěr prvoinstančního orgánu, že „*provozováním výrobny z obnovitelných zdrojů energie (dále OZE) účastníkem řízení na základě nájemní smlouvy nezahrnují jeho náklady na výrobu elektřiny z OZE ani investiční náklady ani investiční podporu, tudíž nelze v takovém případě vypočítat vnitřní výnosové procento investic, nelze tedy ani stanovit individuální podmínky podpory a rozhodnout ve věci v prospěch účastníka řízení*“. Tento závěr byl opřen o skutečnost, že na základě 4 výzev k odstranění vad žádosti žalobkyní, mj. ze dne 12. 4. 2023 (k doložení nájemní smlouvy), byla žalovanému nájemní smlouva ze dne 26. 11. 2011 dne 15. 4. 2023 doručena. Postup prvoinstančního orgánu plně odpovídal zákonným požadavkům na aplikaci zásad materiální pravdy a vyšetřovací, jejich analytickým zpracováním je vyjadřována odpověď na žalobkyní tvrzený narativ o neoprávněnosti žalovaného se nájemní

smlouvou zabývat. Označené zásady jsou obsaženy v § 3 správního řádu a § 50 odst. 3 téhož zákona. První z nich stanoví, že *správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti […]*. Z dikce druhého vyplývá, že *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu; v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.* Břemeno leželo na správním orgánu, vynechat nebylo možné ani součinnost žalobkyně. Mj. k potvrzení této skutečnosti má vztah i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č.j. 10 As 190/2018-61, ve kterém se uvádí, že „*za zjištění skutkového stavu věci je totiž v souladu se zásadou materiální pravdy primárně odpovědný správní orgán (srov. § 3 správního řádu), který je rovněž povinen opatřit podklady pro vydání rozhodnutí (srov. § 50 odst. 2 správního řádu). Od účastníka řízení může správní orgán podklady vyžadovat jen tehdy, pokud tak stanoví právní předpis (srov. § 6 odst. 2 správního řádu).*“.

26. Právním předpisem ve vztahu k popisovanému judikátu je správní řád. Bez pochyb povinnost shromáždit údaje je primární povinností správního orgánu, což vyjadřuje první věta § 50 odst. 2 citovaného zákona, dle které *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán*, v jeho třetí větě se ovšem uvádí, že *nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost*. Doručení předmětné nájemní smlouvy žalobkyní mělo zákonný základ. Postupem zejména podle § 3 správního řádu bylo zcela prokázáno, že nebyla opomenuta skutečnost, že i v řízení o žádosti má správní orgán za povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Povinnost takto postupovat zvýrazňuje i § 51 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.* Žádost byla zamítnuta proto, že tento důkazní prostředek prokázal, že žalobkyně jako výrobce provozující výrobnu, kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady, ani investiční podporu, protože tyto náklady nese vlastník výrobny, který ale výrobnu neprovozuje, a tudíž ani není výrobcem, přičemž tato skutečnost zakládá důvod pro aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu. Jen jako doplnění se uvádí, že soud se zabývá nepřezkoumatelností rozhodnutí správního orgánu z úřední povinnosti. Žalobkyně ji tvrdí, opomenula však, že její povinností je toto tvrzení i zdůvodnit. Liché poznámky o nezaložení důvodu pro aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu a nemožnosti správního orgánu se nájemní smlouvou zabývat za důkazy považovat nelze, namítané vyjádření neobsahuje žádnou žalobní argumentaci.

27. K žalobním námitkám týkajícím se nesprávné aplikace právních norem, zejména pak ve vztahu k § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb. žalovaný předně uvedl, že v napadeném rozhodnutí, a dokládá to celý spis, který se k dané věci váže, je zcela nezpochybnitelně zaznamenané, že žalovaným bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně ze dne 3. 10. 2022, jíž se žalobkyně domáhá stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, a v níž argumentačně podporuje své podání tím, že tuto možnost skýtá právě § 34a odst. 2 citovaného zákona.

28. V první řadě se uvedené týká žalobkyniny interpretace toho, že žádost, která byla předmětem posuzování i v jejím případě, může podat toliko vlastník výroby. Žalovaného závěr neorientoval na oprávněnost k podání žádosti výhradně vlastníkem výrobny, nýbrž představil úvahu, kterou se žalovaný řídil, a sice že žalobkyně jako výrobce provozující výrobnu, kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady a ani investiční podporu, a tudíž nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic do výrobny. Žalovaný zdůrazňuje, že nebylo možné žádosti žalobkyně vyhovět pro nemožnost výpočtu vnitřního výnosového procenta investic, které měl žalovaný spojit s nutností zahrnout do výpočtu investiční náklady či investiční podporu, přičemž se následně vyslovil, že do investičních nákladů nelze zahrnout nájemné, žalovaný v rámci obhajoby správnosti těchto vyjádření orientuje na zákonodárcem přijatý komplexní postup a jím stanovená kritéria pro tento výpočet vyhláškou č. 72/2022 Sb.

29. Její přílohou č. 2 s názvem *Vzory výkazů pro zjištění rozsahu technických a ekonomických údajů o výrobně elektřiny a jejím provozu* se jako závazné k vyplnění výkazu pro výrobny elektřiny využívající energii

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

slunečního záření stanoví pokyny, přičemž v řádku č. 21 je zákonodárcem požadováno uvést *souhrn investičních nákladů (bez ceny pozemku), které přímo souvisejí s výstavbou a s uvedením výrobny elektřiny do provozu, zahrnující hlavní výrobní zařízení a pomocné provozy, které s výrobou elektřiny přímo souvisejí, a to včetně nákladů, na které byla poskytnuta investiční podpora*. V téže příloze, a to v řádku č. 22, zákonodárce stanoví, že *výrobce vyplní souhrn přijaté nenávratné investiční podpory z veřejných prostředků na výstavbu výrobny elektřiny nebo zdroje elektřiny*. K tomu žalovaný dodává, že v napadeném rozhodnutí na poukázané žalobkyní reagoval zobecněním a zestručněním toho, co prvoinstanční orgán šířeji rozvedl na straně 4 prvoinstančního rozhodnutí. Tím považoval svá konstatování na str. 6, jak žalobkyně zmiňuje, za postačující k odůvodnění svého náhledu na nájemné.

30. Podle názoru žalovaného bylo tedy dostatečně prokázané, že nájemné, kterým žalobkyně nepořizuje majetek (ten zůstává ve vlastnictví pronajímatelů), nýbrž které podle čl. 5.1 nájemní smlouvy ze dne 26. 11. 2011 poskytuje jako ekvivalent za pronájem jednotlivých elektráren a přípojky na bázi měsíční, nelze považovat za investiční náklady a je nutné na ně pohlížet jako na běžné výdaje.

31. K ostatním žalobním námitkám, které souvisejí s žalobkyniným výkladem role vlastníka provozovny jako jediného možného investora, které dále mají podle žalobkyně relevanci pro uznání nájemného jako investičního nákladu a které se vztahují k nestanovení požadavku zákonem, aby byl výrobce vlastník výrobny a aby současně výhradně výrobce provedl investici do výroby, přičemž tyto vrcholí označením postupu žalovaného za porušitele zásady právního státu, principu legality veřejné moci, když se tento zabývá právní otázkou, kterou není oprávněn řešit, a to vlastnickým vztahem k výrobně elektřiny, žalovaný uvedl, že zásadní skutečnosti a svůj postup dostatečně vysvětlil jak v napadeném rozhodnutí, tak výše v tomto vyjádření. Žalovaný ještě odkazuje ke skutečnosti, že nájemné nemá charakter pořizovací a tudíž investiční, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2021, č.j. 10 Afs 346/2020-43, v němž se uvádí, že „*výdaje (náklady) na pořízení hmotného majetku jsou […] vymezeny účetními předpisy. Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o účetnictví se hmotný majetek, s výjimkou hmotného majetku vytvořeného vlastní činností, oceňuje pořizovací cenou. Tou se podle § 25 odst. 5 písm. a) téhož zákona rozumí cena, za kterou byl majetek pořízen a náklady s jeho pořízením souvisící.*“. V pokračování označený rozsudek uvádí, že „*pořizovací cenou je tedy míněna vlastní cena pořízení aktiva a náklady, které souvisí s pořízením a lze je k pořizovanému majetku přiřadit. Demonstrativní výčet nákladů, které vstupují do oceňování dlouhodobého hmotného majetku, v případě podnikatelských subjektů obsahuje § 47 vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví.*“. Dále je v tomto rozsudku uvedeno, že „*účetní předpisy blíže neozřejmují pojem souvislost předpokládaný § 25 odst. 5 písm. a) zákona o účetnictví. Výkladem uvedeného ustanovení nelze dospět k jinému závěru než, že mezi vynaložením nákladů a pořízením hmotného majetku musí existovat přímá příčinná souvislost. Tato souvislost přitom musí být jednoznačná.*“.

32. Protože nájemné ve zmiňované vyhlášce č. 500/2002 Sb., jejím § 47 odst. 1, zabývajícím se způsoby oceňování dlouhodobého nehmotného a hmotného majetku a vymezení nákladů s jeho pořízením souvisejících, absentuje, lze konstatovat, že žalovaným přijatý závěr o nájemném nemajícím charakter pořizovací a tudíž investiční je správný.

33. Jen pro doplnění žalovaný uvedl, že žalobkyně v řízení o žádosti nijak neprokazovala ve vztahu k provozované výrobně elektřiny pořizování majetku, nýbrž dokazováním bylo potvrzeno, že vynakládá nájemné, jímž se majetek nepořizuje. Na uvedeném lze i uzavřít, že princip legality veřejné moci z důvodu řešeného merita věci v podobě rozhodování o žádosti podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., nikoliv, jak mylně uvádí žalobkyně, o vlastnickém vztahu k výrobně, žalovaný nepovažuje za porušený, a to i s ohledem na další vyjádření uváděná v následujícím textu.

34. Žalovaný dále konstatoval, že jak vyplývá z již výše uvedeného, meritem věci, jíž se ve správním řízení žalovaný zabýval a v níž bylo vydáno napadené rozhodnutí, bylo rozhodování o žádosti

podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., nikoliv rozhodování o vlastnickém vztahu k výrobně. Záležitosti týkající se struktury žalobkyně a vztahů mezi žalobkyní jako nájemcem a jednotlivými pronajímateli, kteří jsou vlastníky výroben, byly v rámci odvolacího řízení označeny v posledním odstavci vypořádání námitky s číslem 6. jako tvrzení, o kterém se žalovaný zmínil, že není námitkou v pravém slova smyslu, jen objasňuje, jaký byl důvod k uzavření nájemní smlouvy. V rámci žaloby je její pasáži 4. s názvem vlastnická struktura žalobkyně – vztah vlastník/nájemce přisuzován stejný charakter.

35. Žalovaný dále uvedl, že se neztotožňuje s názory žalobkyně, které předestírá v pasáži 5. posuzování nutnosti uzavření nájemní smlouvy – překročení pravomoci žalovaného. Protože žalobkyně považovala za významné mezi námitky v odvolání zařadit i objasnění uzavření nájemní smlouvy jako nezbytnosti pro možnost připojení výroben elektřiny, které jsou ve vlastnictví pronajímatelů a nájemci jsou jimi pronajímány, k distribuční síti, nebylo jiné povinnosti na straně žalovaného, než se v rámci námitek přezkoumatelně vypořádat i s tímto tvrzením. Pokud je poukaz na právní předpisy a v souvislosti s tím i vyjádřením možnosti jiného připojení elektráren k distribuční síti, nevykazuje tento náhled jiný než vypořádací charakter s jedním z tvrzení žalobkyně. Žalovanému vypořádání příslušelo, připojením se nezabýval jako meritem projednávané věci žalobkyně. Vypořádáním námitky nijak svoji pravomoc nepřekročil, o zamítnutí žádosti nebylo rozhodováno na základě připojení tří výroben nájemci pronajímaných jejich vlastníky.

36. Námitku žalovaný uzavřel zásadními skutečnostmi, které jsou s projednávanou žádostí žalobkyně bytostně spjaty a ovlivňují výpočet vnitřního výnosového procenta investic, což je v jejím případě to, že nevynaložila investiční náklady a nečerpala ani investiční podporu, přičemž tyto veličiny jsou při výpočtu vnitřního výnosového procenta investic podstatné.

37. Základní rámec pro správní řízení vytváří dle žalovaného skutečnost, že jeho meritem bylo rozhodování o žádosti žalobkyně podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb. V inkriminované věci žalovaný přijal řešení odpovídající jejím okolnostem. Po zamítnutí prvoinstančním orgánem vzešlo z řízení napadené rozhodnutí, kterým žalovaný jako odvolací správní orgán výrok o zamítnutí žádosti podané žalobkyní potvrdil.

38. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí mj. brojí v bloku s číselným označením 6. porušení základních zásad správního řízení, čehož se měl žalovaný dopustit. Podle svého mínění věnuje pozornost nejvýznamnějším, z tohoto pohledu za porušené považuje především zásady zákonnosti, materiální pravdy, rovnosti a nestrannosti, právní jistoty. Žalovaný v tomto případě odkazuje na vyjádření obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2015, č.j. 8 A 356/2011-37-46, a sice že „*skutečnost, že nevyhověl návrhu žalobce, ještě nemusí ve svých důsledcích znamenat porušení základních zásad správního řízení*“. Nezákonnost nelze zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s výsledkem řízení (v této souvislosti v analogii odkaz na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 8. 2023, sp.zn. 15 A 7/2022, Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č.j. 4 Azs 42/2020-49). Žalovaný vyjadřuje rovněž svůj odmítavý postoj k porušení zásady materiální pravdy. K vyvrácení žalobkynina názoru ohledně této zásady odkazuje na předchozí text tohoto vyjádření k žalobě, který se zásady týká, a doplňuje, že na tomto základě lze konstatovat, že objasněnými postupy byl zjištěn stav, který nevyvolává pochybnosti, a to v souladu s § 3 správního řádu, když tento stanoví, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*, jímž se v odst. 1 stanoví, že *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy […]*, a dále se v odst. 2 uvádí, že *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena*. K tomu se pouze dodává, že citované považuje žalovaný za dodržené. V reakci na porušení zásady rovnosti a nestrannosti žalovaný uvádí, že v rámci své rozhodovací praxe není tento případ ojedinělý, tedy v obdobných případech žalovaný rozhodl podobně. Zároveň odkazuje na nález Ústavního soudu

pod sp. zn. II. ÚS 2732/15 ze dne 12. 1. 2016, a sice že „*právní normy je třeba vykládat tak, aby plnily svoji funkci spočívající v rozumném a spravedlivém vyřešení problému v tom smyslu, aby obstálo před měřítky tzv. zdravého rozumu a podle fundovaných představ spravedlnosti panujících ve společnosti. Při správné aplikaci tohoto přístupu pak může být přezkum zásady rovnosti účastníků řízení z hlediska práva nadbytečný*.“.

39. Na základě výše uvedeného činí žalovaný závěr, [že] při svém rozhodování nevydal nezákonné rozhodnutí, neporušil zákonem stanovené povinnosti a základní zásady správního práva, jak jsou žalobckyní namítány, dodržel.

40. Závěrem k námitce nepožívání zákonného podkladu ve výrokové části žalovaný shrnul, že se k tomuto vyjadřoval již výše v rámci námitky nepřezkoumatelnosti, a zopakoval, že důvod pro aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu založen byl, a to na základě uplatnění zásad materiální pravdy a vyšetřovací a provedeného dokazování, přičemž za stěžejní důkaz byla považována - po jejím posouzení jako podstatného důkazního prostředku - nájemní smlouva do působnosti žalovaného žalobkyní doručená na základě 4 výzev k odstranění vad žádosti. Na tomto základě byl přijatý závěr (a touto úvahou se prvoinstanční orgán při aplikaci § 51 odst. 3 správního řádu důsledně řídil), že žalobkyně jako výrobce provozující výrobnu, kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady, ani investiční podporu, protože tyto náklady nese vlastník výrobny, který ale výrobnu neprovozuje, a tudíž ani není výrobcem. Jak již bylo uvedeno výše, v takovém případě nelze vypočítat vnitřní výnosové procento investic a z toho důvodu nelze ani stanovit individuální podmínky ve smyslu § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb.

41. Žalovaný poznamenal, že výrok jako stěžejní a nejdůležitější autoritativní část rozhodnutí odpovídá vlastnostem, které musí podle četné judikatury splňovat, a to přesnosti, srozumitelnosti, určitosti, a který je zároveň plně v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu, je obsažen v prvoinstančním rozhodnutí, v napadeném rozhodnutí jsou atributy přesnosti, srozumitelnosti a určitosti splněny ve výroku, který je opřený o § 90 odst. 5 věty první správního řádu, neboť odvolání bylo zamítnuto a podle dikce § 90 odst. 5 věty první citovaného zákona žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

IV.

Replika žalobkyně a stručná reakce žalovaného k replice

42. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku. Uvedla, že žalovaný se ve svém vyjádření zabývá v podstatě pouze argumenty žalobkyně týkajícími se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, základních zásad správního řízení a skutečnosti, že nájem není investičním nákladem. Ačkoli vyjma uvedeného, klíčovou skutečností byl chybný výklad právních norem, zejm. § 34a odst. 2 z.o.p., žalovaný se k argumentům žalobkyně o chybném výkladu právních norem na straně žalovaného nikterak nevěnoval. Žalovaný zcela ignoruje argumentaci žalobkyně týkající se výkladu § 34a odst. 2 zákona [č. 165/2012 Sb.] a ani ve svém vyjádření nebyl s to se tak s ní vypořádat. Jak žalobkyně uvedla, žalovaný jde nad rámec právního výkladu cit. ustanovení, neboť tak jak ho vykládá žalovaný, by bylo možné žádat o podporu pouze za předpokladu, že žadatel je vlastníkem zařízení, tedy nájemci - ačkoli jsou výrobci - dle výkladu žalovaného by byli znevýhodněni oproti vlastníkům a nebylo by jim umožněno o podporu žádat. Současně z dikce uvedeného ustanovení ani nevyplývá, že se musí jednat o investici výrobce - zákon mluví obecně o investici, nikoliv výhradně výrobce. Ve svém vyjádření se žalovaný tedy nikterak nevypořádal s námitkou napadající chybný výklad právních norem. Naproti tomu se brání za současného odkazování na vyhlášku č. 500/2002 Sb. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2021, č.j. 10 Afs 346/2020-46, pouze tím, že nájem není investičním nákladem. To však není podstatou věci. Argumentace žalobkyně tkví v tom, že žádat o stanovení celkového množství elektřiny (podporu) může výrobce, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny nedosáhne 6,3 %. Pro výpočet této veličiny jsou nutné dvě složky, a to příjem za prodej elektřiny a výše investičních nákladů do výrobny elektřiny. Příjem za prodej

elektřiny plyne výrobci, neboť je subjektem, který elektřinu vyrábí, a tato hodnota byla žalovanému známa. Současně žalovanému byla známa i investice do výrobny elektřiny. Tím, že zákon hovoří obecně o investici do výrobny elektřiny, je nepodstatné, který subjekt investici provedl (jestli přímo výrobce nebo vlastník výrobny), důležité je pouze to, že byla vynaložena a její hodnota je žalovanému známa pro provedení výpočtu vnitřního výnosového procenta investice. Zároveň zákon nikterak nespecifikuje, že investice musí být vynaložena nutně pouze výrobcem, který o podporu žádá. V uvedeném případě byla investice do výrobny učiněna vlastníkem výrobny, tedy odlišným subjektem od výrobce. Tato skutečnost však neznamená, že investice nebyla učiněna a nelze vypočítat hodnotu vnitřního výnosového procenta investice. Tím, že zákon nestanovuje povinnost učinit investici do výrobny přímo výrobcem, nebrání stanovení vnitřního výnosového procenta investice žádná překážka, pokud je hodnota investice a výše příjmů za prodej elektřiny známa. Hodnoty obou složek měl žalovaný k dispozici. Vztah mezi výrobcem elektřiny a vlastníkem výrobny je pro výpočet vnitřního výnosového procenta investice zcela bezpředmětný. Ačkoli tyto hodnoty byly žalovanému známy a argumentace žalobkyně mířila na výše zmíněný výklad zákona, žalovaný se nikterak s tímto právním názorem žalobkyně nevypořádal, aplikoval zákon diskriminačním způsobem a zabývá se pouze tím, že nájemné není investičním nákladem, namísto toho, aby investiční náklad provedený vlastníkem výrobny použil pro výpočet nebo vysvětlil, proč není možné pro výpočet použít investiční náklad vlastníka výrobny. Jak žalobkyně již opakovaně uvedla, veškeré parametry pro výpočet vnitřního výnosového procenta investic jsou známy, tudíž výpočtu vnitřního výnosového procenta investice ničeho nebrání. Žalovaný zcela ignoruje investici vlastníka výrobny a diskriminuje svým výkladem žalobkyni jakožto nájemce - tak jak vykládá zákon žalovaný, může žádat o podporu pouze výrobce vlastnící výrobnu, jelikož u výrobců v pozici nájemců neexistuje investiční náklad, byť z povahy věci existovat logicky musí, protože někdo investici do výrobny vynaložil (a contrario by neexistovala samotná výrobna). Současně je vyloučena možnost, aby vlastník výrobny, který přímo investici učinil, žádal o podporu, protože není výrobcem elektřiny. Žalovaný celou výše uvedenou problematiku uzavírá pouze tím, že nájem není investicí, což není meritem věci, a ve své podstatě k argumentům žalobkyně se nikterak nevyjadřuje. Samotnou kapitolou je vyjádření žalovaného k porušení základních zásad správního řízení a k žalobkyní namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný se vyjadřuje pouze tak, že obecně odkazuje na judikaturu zabývající se touto problematikou, avšak konkrétně se k těmto námitkám žalobkyně nevyjadřuje. Žalovaný ve své podstatě stroze konstatuje, že jeho rozhodnutí má zákonem požadované náležitosti a dodržel veškeré zásady správního řízení, aniž by se podrobněji vypořádal s argumentací žalobkyně a řádně odůvodnil jeho závěry a aplikoval jím odkazovanou judikaturu na tuto věc

.

43. Žalovaný v podání ze dne 2. 11. 2023 ve stručnosti k replice žalobkyně uvedl, že žalobkyně neposkytla žádné nové skutečnosti a opakuje svoji argumentaci ze správního řízení a následně žaloby. Žalovaný se s těmito námitkami již zabýval a vypořádal je. S ohledem na tuto skutečnost je žalovaný toho názoru, že replika žalobkyně není důvodně vynaloženým nákladem a její sepis by tak neměl být součástí uplatňovaných nákladů řízení, jak žalobkyně učinila.

V.

Posouzení věci soudem

44. Vzhledem k tomu, že žalobkyně souhlasila s projednáním věci bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“) o věci samé bez jednání.

45. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

46. Soud předně neshledal důvodnými námitky žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

47. Z napadeného rozhodnutí zcela jasně vyplývá z jakých důvodů a k jakému závěru žalovaný dospěl.

48. Ze strany 4 druhého odstavce lze citovat: „*Správní orgán 1. stupně zde však namítá, že výrobce provozující výrobnu, kterou má v nájmu, nenese ani investiční náklady ani investiční podporu, protože tyto náklady nese vlastník výrobny, který ale výrobnu neprovozuje, a tudíž ani není výrobcem. Protože výrobce, rozuměj účastník řízení, nenese investiční náklady, nesvědčí mu právo upravené v § 34a zákona č. 165/2012 Sb., které je založeno na výpočtu vnitřního výnosového procenta investic.*" V šestém odstavci na téže straně odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo uvedeno: „*S ohledem na skutečnosti zjištěné v průběhu řízení, tedy skutečnost, že účastník řízení je výrobce, který provozuje výrobnu z OZE na základě nájemní smlouvy, a tudíž jeho náklady na výrobu elektřiny z OZE nezahrnují ani investiční náklady ani investiční podporu, nelze v takovém případě vypočítat vnitřní výnosové procento investic, a tudíž nelze stanovit individuální podmínky podpory — žádosti výrobce tedy nelze vyhovět.*"

49. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že žalovaný, obdobně jako prvoinstanční orgán, se při zamítnutí odvolání opřel o závěr, že výrobce, který má výrobnu elektřiny pouze v nájmu a nenese investiční náklady ani investiční podporu, nemá nárok na podporu podle § 34a odst. 2 věta první zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, neboť v jeho případě nelze v takovém případě vypočítat vnitřní výnosové procento investic, a tudíž nelze stanovit individuální podmínky podpory.

50. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č.j. 3 As 36/2019 - 45 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jdou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „*Nelze současně přisvědčit tvrzení stěžovatelů o nutnosti „zásadně odmítnout" argumentaci krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je, pokud jde o jejich přezkoumatelnost, třeba posuzovat jako jeden celek. Stěžovatelé svůj nesouhlas s uvedeným přístupem krajského soudu nikterak neodůvodnili; daný přístup však koresponduje ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu i právní doktríně, podle které řízení před správním orgánem I. stupně a správním orgánem odvolacím tvoří jeden celek. Projevem této zásady jednoty správního řízení je jednak to, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu I. stupně tím, že prvoinstanční rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním, jednak to, že není nezbytné, aby se odvolací správní orgán podrobně vypořádával s otázkami, které již byly zodpovězeny správním orgánem prvostupňovým, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje; za takové situace postačí, pokud na konkrétní pasáže rozhodnutí správního orgánu I. stupně s osvojující poznámkou odkáže (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či ze* dne 20. 2. 2020, č. j. 2 Ads 171/2019-43; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na webu www.nssoud.cz)."

51. S ohledem na to, že prvoinstanční rozhodnutí tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, je nutné i při zkoumání otázky přezkoumatelnosti správních rozhodnutí vycházet z obsahu obou z nich.

52. Jde-li například o námitku žalobkyně o neodůvodnění, že „*nájemné není investice do výroby elektřiny",* lze odkázat na závěry uvedené na straně 4 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Zde prvoinstanční orgán uvedl: „*V řízení o žádosti podle § 34 odst. 3 a § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb. jsou podkladem pro rozhodnutí rovněž údaje identifikující výrobnu elektřiny a technické a ekonomické údaje o výrobně elektřiny a jejím provozu. Vzory výkazů pro zjištění rozsahu technických a ekonomických údajů stanoví prováděcí právní předpis. V této souvislosti je třeba odkázat na přílohu č. 2 vyhlášky Ministerstva průmyslu a*

obchodu č. 72/2022 Sb., o zajištění přiměřenosti poskytované provozní podpory zdrojů energie, a vysvětlivky uvedené pod vzory výkazů pro zjištění rozsahu technických a ekonomických údajů o výrobně elektřiny a jejím provozu, konkrétně řádky č. 21 a 22. Z řádku 21 vyplývá, že „výrobce vyplní souhrn investičních nákladů" (bez ceny pozemku), které přímo souvisejí s výstavbou a s uvedením výrobny elektřiny do provozu, zahrnující hlavní výrobní zařízení a pomocné provozy, které s výrobou elektřiny přímo souvisejí, a to včetně nákladů, na které byla poskytnuta investiční podpora, případně byla-Ii výrobna elektřiny nebo zdroj elektřiny nabyty od jiné osoby, vyplní výrobce investiční náklady, které souvisejí s nabytím této výrobny elektřiny nebo tohoto zdroje elektřiny od jiné osoby, a to bez ceny pozemku. V případě přeměny obchodní korporace se za investiční náklad považuje zůstatková cena výrobny nebo zdroje uvedená v zahajovací rozvaze výrobce. Během prověřování přiměřenosti podpory podle § 30 zákona č. 165/2012 Sb. byly SEl posuzovány všechny předložené a vyžádané dokumenty. V rámci odborného posouzení byla dne 12. 04. 2023 vydána Výzva k odstranění nedostatků žádosti, kterou byl účastník řízení vyzván k doložení Nájemní smlouvy ze dne 26.11.2011. Nájemní smlouva ze dne 26. 11. 2011 byla do datové schránky SEI doručena dne 15. 04. 2023. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení si výrobnu pronajímá na základě smlouvy o nájmu, nespadá ani do jedné z kategorií výše uvedených, tj. nevynaložil investiční náklady v souvislosti s výstavbou výrobny — ty byly vynaloženy pronajímatelem (tj. vlastníkem) výrobny, nikoliv účastníkem řízeni. A dále ani nenabyl výrobnu od jiné osoby, či nedošlo k přeměně obchodní korporace. Zároveň z vysvětlivky k řádku 22, který uvádí, že „výrobce vyplní souhrn přijaté nenávratné investiční podpory z veřejných prostředků na výstavbu výrobny elektřiny nebo zdroje elektřiny. Pokud výrobce nezískal investiční podporu v průběhu výstavby výrobny elektřiny nebo v prvních dvou letech jejího provozu, příslušné roky nevyplňuje", vyplývá, že pokud účastník řízení přijal investiční podporu z veřejných prostředků na výstavbu výrobny elektřiny nebo zdroje elektřiny nebo v prvních dvou letech jejího provozu, má ji vyplnit do řádku 22, v opačném případě tento řádek nevyplňuje. Na základě výše uvedeného je proto SEI toho názoru, že pravidelně vynaložený nájem nelze zahrnout do položky investiční náklady."

53. Skutečnost, že žalobkyně zastává odlišný právní názor než správní orgány, nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

B.

54. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobkyně o chybné aplikaci právních norem.

55. Úvodem je vhodné uvést, že zákona o podporovaných zdrojích energie v hlavě IV. upravuje odvod z elektřiny ze slunečního záření.

56. Novelou zákona o podporovaných zdrojích energie provedenou zákonem č. 382/2021 Sb. byla zavedena další forma podpory, a to formou stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, tak, aby hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny dosáhla 6,3 %. Stalo se tak vložením nového ustanovení § 34a.

57. Podle § 34a odst. 2 věta první zákona o podporovaných zdrojích energie, žádost o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, může podat i výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny nedosáhne 6,3 %.

58. Podle § 34a odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie inspekce na základě žádosti výrobce podle odstavce 1 nebo 2 stanoví v MWh celkové množství elektřiny, za které se hradí odvod, vyrobené po 1. lednu 2022, tak, aby hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny dosáhla 6,3 %. Způsob výpočtu množství elektřiny, za které se hradí odvod, stanoví prováděcí právní předpis.

59. Z § 34a odst. 2 věta první zákona o podporovaných zdrojích energie vyplývá, že je k úspěšnosti žádosti je nezbytné doložit zaprvé, že žádost podává „*výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory*" a současně za druhé, že „*hodnota*

vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny nedosáhne 6,3 %".

60. Jsou-li obě tyto podmínky splněny, dojde následně mechanizmem uvedeným v § 34a odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie k „*dorovnání*" hodnoty vnitřního výnosového procenta investice do výrobny elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobnu elektřiny na 6,3 %.

61. Ustanovení § 34a zákona o podporovaných zdrojích energie tak má za cíl zajistit relativní výnos (rentabilitu) „*investice do výrobny elektřiny",* a proto má soud ve shodě se správními orgány za to, že u nájemce výrobny elektřiny, který neučinil „*investici do výrobny elektřiny",* nepřichází tato forma podpory v úvahu. Není to totiž on, kdo učinil investici do výrobny elektřiny a jehož hodnota vnitřního výnosového procenta investice měla být garantována hodnotou 6,3 %.

62. Takový nájemce má vlastní hodnotu vnitřního výnosového procenta své investice, která je odvozena od jeho podnikání, v rámci kterého však nedošlo s „*investici do výrobny elektřiny"*. Tu učinil někdo jiný, zde pronajímatel.

63. Shora uvedenému odpovídají i prvoinstančním orgánem odkazované pasáže vyhlášky č. 72/2022 Sb., o zajištění přiměřenosti poskytované provozní podpory zdrojů energie. Z vysvětlivek k řádku 21 vyplývá, že investičními náklady jsou náklady, které „*přímo souvisejí s výstavbou a uvedením výrobny elektřiny do provozu*". Nájemné za výrobnu elektřiny, která je již vybudovaná a v provozu, do nich zařadit nelze.

C.

64. Nedůvodnými soud shledal i námitky týkající se vlastnické struktury.

65. Je zcela na vůli podnikatelů, jakým způsobem realizují své podnikání. Žalobkyní naznačená majetková struktura není způsobilá cokoli změnit na shora uvedeném závěru o tom, že práva podle § 34a zákona o podporovaných zdrojích energie, nájemci nesvědčí. Tím, kdo by eventuálně mohl být znevýhodněn při výnosnosti svého podnikatelského záměru, a to oproti výrobcům, kteří jsou současně vlastníky výrobny elektřiny a výrobci, by byl vlastník výrobny, který současně není výrobcem. Tím však žalobkyně není.

D.

66. Nedůvodnými jsou i námitky žalobkyně o překročení pravomoci žalovaného posuzováním možnosti přímého připojení vlastníků výroben namísto prostřednictvím žalobce.

67. Žalovaný se touto otázkou zabýval k odvolací námitce žalobkyně, tudíž se jí zabývat mohl. S ohledem však na to, že závěr žalovaného není stěžejní pro posouzení výkladu ustanovení § 34a, námitka žalobkyně není způsobilá ani poteniálně prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

E.

68. Vzhledem k tomu, že správní orgány na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu dospěly ke správným závěrům, nemohlo dojít ani k žalobkyní namítanému porušení základních zásad správního řízení.

VI.

Rozhodnutí soudu

69. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

70. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

71. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. března 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.